

© 2019 Petronela Rotar

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, cu excepția limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Concept grafic: George Cotoban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROTAR, PETRONELA

Ajută-mă să nu dispar / Petronela Rotar. - București :

Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-258-3

821.135.1

Tipărit la ArtPrint

PETRONELA ROTAR

AJUTĂ-MĂ SĂ NU DISPAR

EDITURA
HERG BENET

MIRA

PRIMA REGULĂ CÎND te părăsește un bărbat însurat: te resorbi.

Te resorbi. Obişnuia să-l înspăimînte verbul ăsta. Eu îl ţineam ca pe o fiolă cu cianură, ascunsă în măsea, gata s-o sparg şi s-o folosesc oricînd ar fi fost nevoie. A fost nevoie. Nici măcar nu a durut. A fost ca o moarte mică şi aşteptată.

*

EU NU DANSEZ de obicei, dar acum am băut și o să dansez cu tine, căci voi uita că m-am făcut de râs.

Era ultimul sfert al unei piese lente, necunoscută mie. Abia scăpasem dintr-un dans cu Vasilescu, directorul diviziei quality. Întotdeauna mi s-au părut ridicole titulaturile astea. Pe lista mea cu lucruri pe care le detestam în corporație, titulaturile erau pe locul doi. Sexul între angajați, abia pe șase. Păstram pe unu ura între femei. Abia când am citit Women's inhumanity to women am înțeles și de ce. Aveam liste pentru orice. Viața mea era organizată în liste și listuțe. Eram capabilă să le recit oricând, pe oricare dintre ele. Nu aș fi putut trăi fără liste, îmi dădeau o senzație de necesară siguranță. Să știi ce-ți place și ce-ți displace și în ce ierarhie. Ce ai de făcut. Ce ai de iubit. Ce ai de urât. Să nu te abați de la ele. Să

ai reguli pentru fiecare lucru important din viața ta. Listele mă linișteau. Viața e mai simplă când știi, fără dubiu, tot ce ai nevoie să știi. Ești în control când totul e clar, fără zone gri, fără confuzii. Aveam nevoie să fiu în control.

Nevastă-mea e o scorpie.

Apoi a râs un râs scurt și nervos, ca o zbatere subită de aripă. Abia l-am cunoscut și îmi spunea că nevastă-sa e o scorpie. Eram la un workshop în munți, iar el era CEO-ul companiei care ne preluase, dar eu nu știam asta chiar atunci. Îmi aminteam vag că ne mai văzuserăm o dată, bănuiam că ar fi fost directorul vreunei alte divizii cvasiinutile, cu nume englezit. Așa e peste tot în corporații, subalternii și-o trag la team-building-uri, iar șefii și șefuții, la workshop-uri. Locul șase pe lista cu lucruri pe care le detest la job.

Era un beci nenorocit al unei pensiuni cu pretenții de ștaif dintr-o stațiune de lângă Sibiu, la un tipăt distanță de satul în care se născuse Cioran. Un IT-st beat mort pune muzică. CEO-ul companiei care tocmai preluase firma pentru care lucram de pe vremea când eram studentă mă strângea în brațe și-mi

povestea despre afurisita de nevastă-sa. Pe mine mă dureau ascuțit ovarele, ca de obicei. Într-unul dintre ele se pripășise de o vreme ceva pe care îmi plăcea să-l numesc nufărul, ca-n Spuma zilelor. Chloe, numele eroinei, era primul nume pe lista mea cu nume preferate. Numele meu adevărat nu era nici măcar pe doisprezece. Durerea de ovare era pe locul cinci pe lista cu cele mai insuportabile dureri. Pe primul loc: durerea pe care o simți când ai tăi ard de vii și tu ești singura care supraviețuiește. Pe locul doi: durerea de noadă. Căzusem odată tare, pe gheață, și nu mai simțisem ceva mai ascuțit și dărîmător din seara în care s-au făcut scrum ai mei. Așa că nu am avut ce face, am pus-o pe locul doi. Durerea de noadă e mai dureroasă decît durerea de penetrare când ești copilă și bărbatul mătușă-tii vine noaptea pe furiș în camera ta, în timp ce mătușă-ta care te crește se prefacă că doarme în cealaltă cameră. Pe asta am pus-o pe locul trei.

În fine. Era ianuarie și tîrziu în beciul ăla nenerocit de care ziceam. Noaptea căzuse de mult peste partea aceea de lume, în jur oameni beți și cu funcții se pipăiau, vorbeau și rîdeau zgomotos. Eram singura oribil de trează dintre ei. Și oribil de circumspectă.

Nu-mi plăceau oamenii, în general, și mulțimile, oricît ar fi fost de restrînse, în particular. Mulțimile și oamenii se aflau în top cinci pe lista chestiilor pe care le detestam visceral. Desigur, se aflau și pe lista cu chestii de care îmi era frică. Oamenii care îți pot face rău veneau pe locul unu, incendiile care îți mistuie părinții, pe doi. Mulțimile, pe patru. Să fie cutremur noaptea când ești singură în casă era de-abia pe paisprezece. Alcool băusem foarte puțin în adolescență, apoi de cîteva ori în facultate. Nu bei alcool când ești tot timpul în alertă, alcoolul slăbește vigilența. Prima regulă ca să supraviețuiești: nu pierzi niciodată controlul.

Sub auspiciile astea a început prima zi din cei aproape zece ani în care l-am iubit cu disperare pe Savin. Sau cu ardoare. Nu știu care e cuvîntul cel mai potrivit, încă oscilez între disperare și ardoare. Ardoare e unul dintre cuvintele de pe lista mea cu cuvinte preferate. Pentru mine, are în el și ard și doare. A (se) calcina e o poziție mai jos.

*

NU MĂ ÎNCURCASEM în viața mea cu un șef. Sau cu vreun subaltern. Sau cu vreun coleg. Eram angajata lunii, a anului, a deceniului. Viața mea curgea monoton; viață de corporatistă. De mort aproape viu. Eram și eu, așa cum deveniseră toate la un moment dat în jurul meu, cenușă. Toate zilele mele semănau între ele. Toate orele. Zi, noapte, dimineață, pauză de prânz, seară. Și era bine în măsura în care o viață albă, plată, aseptică, putea fi una bună, dar aveam totul sub control, nimic nu mă putea surprinde. Hîrtoage, documente importante și proiecte, protocoale, ședințe și discuții. Liste și reguli. Calculasem că în ultimii zece ani petrecusem mai mult timp cu capul înfipt în calculator și fundul în scaun decît toate orele de somn pe care le dormisem pînă la 29 de ani. Sau scriind liste. Nu-mi păsa. Nu cu adevărat. Munca era un anestezic bun, amorțea orice. Munca era pe locul doi pe lista mea cu chestii care te fac să nu mai simți durerea. Pe primul loc era desenatul. Dar nu mai desenasem de mult. Nu ai timp să te gîndești sau să simți nimic cînd trăiești din deadline în deadline. Munca mă făcea să mă simt utilă. Importantă. De semnătura mea atîrnau vieți de oameni, uneori. Contam.

Eram una dintre verigile importante ale unui lanț uriaș. Aparțineam. Dimineața, cînd intram în birou, tăcînd pe tocurele mele înalte, cu părul fluturînd pe umeri, peste sacou, cu hainele impecabil călcate, știam că sînt apreciată. Respectată. Poate chiar puțin temută de cîte vreun subaltern. Era tot ce aveam nevoie. De un soi de sens, chiar dacă știam că sensul ăla era nu mai diferit sau mai înalt decît cel al unui șoricel ce împinge la nesfîrșit la roata lui.

Adevărul era că nu mă încurcasem cu nimeni de foarte mulți ani. Posibil să fi fost cea mai jalnică femeie din oraș. Și cea mai singură. În jurul meu erau doar ziduri și mobile. Și mîna aia de șerpi reci care mi se cățarau în fiecare noapte pe picioare, mi se prelingeau spre coapse, îmi înghețau sîngele în vine de groază și scîrbă. Mă luptam cu șerpia ăia reci, alunecoși, cu solzii lor hidoși, în fiecare noapte. În fiecare noapte mă trezeam țipînd, chiar înainte ca cel mai mare dintre ei să mă pătrundă. Eram așa de reci, încît eram mereu răcită, acolo jos. Eram foarte bolnavă acolo jos, tot timpul. Ei îi spuneau boală inflamatorie pelvină, dar eu știu că era de la șerpia care mi se cățarau pe coapse în fiecare noapte.

Eram bolnavă acolo jos și când l-am cunoscut pe Savin.

*

NICIO IUBIRE MARE nu a început vreodată așa prozaic. Eram în siguranță. Singurul pericol era să mă plictisească de moarte bărbatul ăsta grizonant și prea serios, cu o nevastă a dracului. Nu toate nevestele sînt așa, oricum? Nu aveam de unde să știu sau să aflu vreodată. Pur și simplu mie nu îmi era dat să trăiesc așa. Nu îmi fusese niciodată. Pe lista mea cu lucruri pe care jurasem să nu le fac niciodată, să mă mărit era pe locul patru. Să am copii, pe locul unu. Nu naști copii când ai fost un copil așa cum am fost eu. Când ai văzut fața hîdă a răului de aproape. Când ai simțit atît de intim în cîte feluri îngrozitoare te poate atinge. Pur și simplu ai fi crud să o faci.

Am stat jos și am băut, eu – apă plată în continuare, el – whisky, și am vorbit. Adică a vorbit. Îmi plăcea oarecum să-l ascult: vorbea moale, cu o nuanță autoironică și își folosea rîsul ca semn de punctuație. Frazele lui aveau muzicalitate, curgeau. Nu mai

auzisem pe nimeni pînă la el să vorbească rîzînd. Făcuse patruzeci de ani în vara de dinainte și, cît de previzibil!, era în iminenta criză a vîrstei de mijloc, cu tot tacîmul de simptome de manual.

Apoi, brusc:

Fac dragoste cu el?

Iar eu eram o femeie care nu făcea dragoste. Bolnavă tot timpul acolo jos. Cu dureri.

Fac dragoste cu el?

(Și șerpilor?)

Nu, nu fac dragoste cu el.

Dar aș fi făcut, dacă nu aș fi fost bolnavă?

Aș fi făcut.

A trecut mai departe, a reînnodat firul poveștii despre criza lui de patruzeci de ani ca și cum s-ar fi oprit doar fiindcă și-a amintit să mă întrebe dacă mai voiam niște apă.

(Îl mințeam. Nu aș fi făcut dragoste cu nimeni. Iar el îmi era complet indiferent.)

Apoi:

Merg în cameră cu el?

Să continuăm să vorbim în liniște. Aici toată lumea ne privește ciudat, deja. Să nu-mi fie frică, nu

mă atrage într-o cursă, e un tip cumsecade. A înțeles
ce am zis mai devreme. Va respecta, mă va respecta.
E un tip respectabil.

Merg în cameră cu el?

(Aș fi scutit atîta dor și durere dacă aș fi spus nu.)

Am spus da.

Da.

Merg în cameră cu tine.

Am mers. Apartamentul în care stătea era de
două ori mai mare decît camera pe care o împărțeam
cu o colegă dintr-un alt departament și se afla cu un
etaj mai sus. Ne-am strecurat tiptil pe o scară cam
îngustă, să nu-l deranjăm pe Tudor, al doilea om în
companie după Savin și prietenul lui cel mai bun,
care avea, mi-a șoptit el, nu mai puțin de cinci prote-
jate în firmă, dintre care trei erau și ele la workshop.
Protejat era un eufemism pentru punctul șase de pe
lista mea cu lucruri de detestat la serviciu.

S-a întins în pat, îmbrăcat. Eu m-am așezat
pe marginea patului. Inima îmi bubuia în piept și
amețeam. Frică. Frică. Frică. Sigur că știam cu min-
tea că nu avea să mă atace, dar cu toate astea înlem-
nisem. Corpul îmi înghețase.

(Frică.)

Poate că ar fi fost mai bine să plec.

Rămii. Vino aici, lîngă mine.

Am scuturat din cap că da, dar corpul a refuzat
să se miște. Camera era vernil, covorul – verde adînc,
cuvertura de pe pat, bej. Am înregistrat mecanic toa-
te astea. Ambele veioze, aflate pe noptierele de la ca-
pătul patului care îmi părea uriaș, erau aprinse, iar
lumina lor slabă arunca umbre tremurate pe pereții
vernil. Pe lista mea cu lucruri de care îmi era frică,
întunericul era pe locul patru. Nu dormeam nicio-
dată pe întuneric.

Mai întîi mi s-au dezmoțit brațele. Apoi, cîte
un picior. M-am cățărat, cu mișcări de paralytic, cu
inima pulsîndu-mi în gît, mai aproape de el. Un fior
neplăcut de anticipare m-a străbătut. Un corp străin
aproape de corpul meu. Cum aveam să suport asta?
Trecuseră atîția ani. Poate că mai bine aș fi plecat,
totuși. S-a întins spre mine. Nu am mai respirat.

Și apoi s-a întîmplat. Cînd m-a cuprins în bra-
țe, m-am scufundat într-o apă moale și caldă. Capul
a încetat să-mi vîjîie, corpul s-a oprit din tremu-
rat. O liniște molcuță, ca o țesătură fină, nevăzută,